

1910 | 1970

D.O.S.

JUBILEUMNUMMER
VAN DE
ENSCHEDESE
KORFBALVERENIGING D.O.S.
OKTOBER 1970

60 jaar dos

enschede, oktober 1970

voorwoord

De redactie van de "DOS-editie" heeft het genoegen u hierbij aan te bieden een jubileumnummer ter gelegenheid van het 60-jarig bestaan van DOS.

Wij hebben er met opzet geen historisch overzicht van gemaakt, maar hebben meer de foto's laten spreken.

Het was beslist geen eenvoudige opgave om dit jubileumnummer samen te stellen. Wel hebben we getracht U zo goed en uitgebreid mogelijk op de hoogte te brengen.

In verband met de zeer korte voorbereiding voor het samenstellen van dit nummer, is het haast wel zeker dat er fouten zijn gemaakt.

Hiervoor bieden wij U bij voorbaat onze verontschuldigingen aan.

Tot slot hopen de samenstellers, dat deze uitgave U enige aangename uren zal geven uit lang vervlogen jaren en dat U nog dikwijls dit jubileumnummer zult bekijken.

waarom lid van dos

Wanneer een vereniging 60 jaar heeft bestaan en je hebt er zelf 45 jaar van meegelopen, dan moet het niet moeilijk zijn een bijdrage te leveren voor een jubileumnummer.

Toch is het dat wel, want in zo'n periode is er al zoveel geschreven over de vereniging, dat men de kans loopt in herhaling te vervallen. Maar als "oude" "nieuwbakken" voorzitter verwacht men, dat men iets op papier zet, wat de lezer aanspreekt. Dat is nu juist het moeilijke van deze opdracht. Eigenlijk ben je altijd met de vereniging bezig, en wanneer je al je gedachten op papier zou hebben gezet, zou het een boek vol zijn. Vaak leven we op de herinneringen van voorbije jaren, d.w.z. we leven te vaak in het verleden, maar als bestuurder moet je vooral het oog op de toekomst richten.

Maar, en dit is een andere vraag, waarom is men zo'n tijd lid van een vereniging en in dit geval van DOS. Als men zelf al 45 jaar lang lid is en er zijn er, die al langer meelopen, dan moet de vereniging je wel iets gegeven hebben, iets, dat van grote waarde is geweest voor je leven. Iets, dat je niet meer zou willen missen. Het is inderdaad van grote waarde voor je leven, want je bent gemeenschapsmens geworden, je hebt leren praten, maar je hebt ook leren luisteren. Gemeenschapsmens te zijn wil zeggen, dat men met mensen kan omgaan, dat men de karakters van mensen leert kennen en dat men karakters vooral van jeugdige mensen, kan omvormen.

Hoe zie ik zelf nu de toekomst van onze vereniging, en waar meet men deze aan af. Ik geloof, dat men de toekomst van onze vereniging af mag meten naar het spelen in bepaalde klassen of naar de stand op de ranglijst. Om de toekomst te waarborgen moet een vereniging goed en gericht geleid worden en moet bijzondere aandacht besteed worden aan de jeugd en moeten middelen gevonden worden om de jeugd te vormen, want, wie de jeugd heeft, heeft de toekomst.

Naast de jeugd, is het zeer belangrijk ook aandacht te besteden aan de oudere, niet meer spelende leden, die de vereniging niet alleen financieel, maar ook fysiek steunen, waardoor de huidige bestuurders gedragen en geïnspireerd worden.

Ik ben ervan overtuigd, dat onze vereniging, met vereende krachten, nog een goede en lange toekomst tegemoet gaat.

H. Berfelo.

Vergadering op 13 October 1910

Aanwezig 22 leden.

De voorzitter opent de vergadering en heet allen welkom op deze onze eerste vergadering. De secretaris leest een schrijven voor van de afd. Inochede van den B. v. h. O. waarbij hij berieft als antwoord op een vraag van ons bestuur, dat hij het terrein in de stadsweide gratis voor ons open stelt, onder voorwaarde, dat we zullen zorgen dat er geen andere personen worden toegelaten dan D. O. S. leden of door hen geïntroduceerden. Tevens verzoekt dat bestuur, eens te willen informeeren of er niet een twaalfstal leden zijn die een cursus voor leider bij het voetbalafdel. willen volgen. Op de vergadering geven zich een zestal daarvoor op. De secretaris zal ook de afwezige heeren nog vragen.

Punt 2 van de agenda, vaststellen reglement.

Het bestuur heeft een reglement ontworpen. Na enkele wijzigingen en uitbreidingen wordt het met algemeene stemmen aangenomen.

Daarna kwam ter sprake vaststelling van den oefeningdag. Bij meerderheid van stemmen wordt besloten daarvoor te nemen den woensdagmiddag en zondagmorgen.

Daer niemand meer iets in het middelen heeft te brengen, sluit de voorzitter de vergadering.

J. M. J. A. voorzitter
E. van der Velden secretaris.

d.o.s. jubileert

DOS werd 13 oktober 1910 opgericht en viert dus op 13 oktober 1970 haar diamanten feest. Een feest dat door de gehele DOS-familie intens zal worden gevierd en het zal wel weer de jeugd zijn die in het kader van de jubileumviering het beste aan "zijn trekken" komt. Want de jeugd staat bij DOS voorop.

Ondanks bestuursmutaties is in de begeleiding en in de opvang van de schare jeugd nimmer iets veranderd. Door een prachtige verenigingsruimte mede daartoe in staat gesteld, worden allerlei activiteiten voor en door de jonge DOS-leden georganiseerd die niet direkt met de korfbalsport verband houden, maar wel degelijk met de vorming van de jonge mens buiten het woon- en leer-milieu in verband te brengen zijn.

Een opsomming van de vele voor de jeugd georganiseerde activiteiten kan in het kader van dit artikel achterwege blijven.

Daarnaast zijn de sportieve prestaties ook niet gering geweest. Jarenlang was DOS overal in het land een sportieve maar uiterst gevreesde tegenstander. Zij behoorde tot de toonaangevende clubs in het land. Mede door de gewijzigde competitie-opzet met de daaraan gekoppelde versterkte degradatie-regeling is de club uit de hoogste regionen verdwenen.

DOS beschikt echter over eminente leiders en een uitmuntend kader die er borg voor staan, dat het verloren gegane terrein wordt teruggewonnen.

Ik spreek de wens uit dat dit reeds in het lopende seizoen het geval mag zijn.

Proficiat en nog veel successen voor de toekomst!

De directeur van de gemeentelijke dienst
voor de lichamelijke opvoeding en de sport,

W. Halsema

d.o.s. jubileert

DOS werd 13 oktober 1910 opgericht en viert dus op 13 oktober 1970 haar diamanten feest. Een feest dat door de gehele DOS-familie intens zal worden gevierd en het zal wel weer de jeugd zijn die in het kader van de jubileumviering het beste aan "zijn trekken" komt. Want de jeugd staat bij DOS voorop.

Ondanks bestuursmutaties is in de begeleiding en in de opvang van de schare jeugd nimmer iets veranderd. Door een prachtige verenigingsruimte mede daartoe in staat gesteld, worden allerlei activiteiten voor en door de jonge DOS-leden georganiseerd die niet direkt met de korfbalsport verband houden, maar wel degelijk met de vorming van de jonge mens buiten het woon- en leer-milieu in verband te brengen zijn.

Een opsomming van de vele voor de jeugd georganiseerde activiteiten kan in het kader van dit artikel achterwege blijven.

Daarnaast zijn de sportieve prestaties ook niet gering geweest. Jarenlang was DOS overal in het land een sportieve maar uiterst gevreesde tegenstander. Zij behoorde tot de toonaangevende clubs in het land. Mede door de gewijzigde competitie-opzet met de daaraan gekoppelde versterkte degradatie-regeling is de club uit de hoogste regionen verdwenen.

DOS beschikt echter over eminente leiders en een uitmuntend kader die er borg voor staan, dat het verloren gegane terrein wordt teruggewonnen.

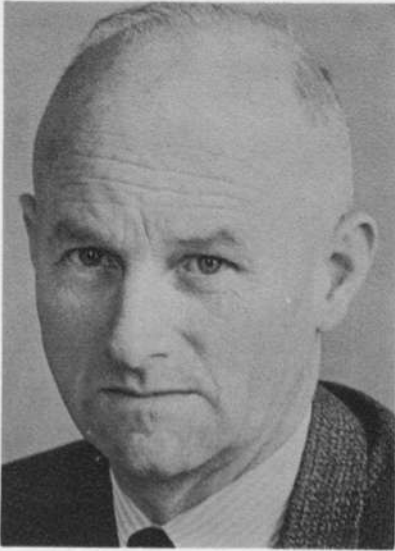
Ik spreek de wens uit dat dit reeds in het lopende seizoen het geval mag zijn.

Proficiat en nog veel successen voor de toekomst!

De directeur van de gemeentelijke dienst
voor de lichamelijke opvoeding en de sport,

W. Halsema

60 jaar d.o.s.

Gaarne wil ik voldoen aan het verzoek van de redactie om een bijdrage te leveren voor het Jubileumnummer van de DOS-Editie ter gelegenheid van het 60-jarig bestaan. Op 13 oktober bestaat DOS dus 60 jaar en dat betekent, dat zij de oudste korfbalvereniging in Overijssel is. In het allereerste begin moest men zich bezighouden met het spelen van enkele vriendschappelijke wedstrijden, want van spelen in georganiseerd verband was nog geen sprake. De Overijsselse Korfbalbond was toen nog niet geboren. Toen dit eenmaal een feit was, speelde men regelmatig in competitieverband.

Tot aan de oorlogsjaren heeft DOS vele successen geboekt. Menigmaal werd het kampioenschap van Overijssel behaald en vele keren mocht zij zich kampioen van het Oostelijk District noemen. Zelfs heeft men een jaar of zeven geleden nog in de hoofdklasse gespeeld, doch omdat men te weinig tijd kreeg om te acclimatiseren heeft dit zich beperkt tot 1 jaar.

En nu juist in het jaar, dat men het diamanten feest viert, heeft het 1e twaalfstal zich in de Overgangsklasse niet kunnen handhaven en heeft genoeg moeten nemen met een plaatsje in de eerste klas.

Voor menige vereniging was deze degradatie een reden geweest om bij de pakken te gaan neerzitten en eerst nog eens wijdlopig te gaan filosoferen hoe het allemaal gekomen is en hoe men het had kunnen voorkomen. Bij DOS vaart men een andere koers. Men heeft een streep gezet onder wat geweest is en men is met veel energie aan de nieuwe competitie begonnen.

Het zou mij helemaal niet verbazen als men aan het eind van het lopende seizoen de kampioensvlag weer zou kunnen hijsen, want menigmaal is gebleken, dat DOS gesterkt uit een depressie naar voren kwam.

Ik hoop dat dit thans ook het geval is en dat uit dit jubileum de kracht wordt geput om te komen tot een groter en sterker DOS.

De jaarvergadering heeft voor het bezetten van de voorzittersplaats een beroep gedaan op één van de oude getrouwen n.l. de heer H. Berfelo. Ik hoop, dat hij er in slaagt het ledental van DOS, dat de laatste jaren hier en daar wel eens een veer heeft moeten laten, een flink stuk omhoog te brengen.

Bestuur en leden, hartelijk gefeliciteerd met uw 60-jarig bestaan en een goede toekomst toegewenst.

Voorzitter afd. Overijssel K. N. K. B.

J. F. Lenderink.

d.o.s. 60 jaar

Traditiegetrouw zou ik kunnen beginnen met "De redactie verzoekt mij om ter gelegenheid van het 60-jarig bestaan een terugblik te werpen op".

Dit was ik echter niet van plan en ik zou mij ter gelegenheid van deze mijlpaal in onze vereniging willen bepalen bij twee punten: het heden en de toekomst. Hoe gaat het en wat zal het gaan worden.

Och ik geloof, dat de oprichters anno 1910 zeer tevreden zouden en zullen zijn met de huidige gang van zaken in onze vereniging en wat tot heden bereikt is, zowel op organisatorisch als financieel gebied. Maar zullen de kroniekschrijvers zulks bij het 75-jarig bestaan ook nog kunnen bevestigen? Dit is de vraag, die bij dit jubileum voor mij van zeer essentieel belang is.

Wij hebben voldoende reden om feest te vieren als wij achterom kijken, dat zal wel niemand ontkennen en wij zullen dat daarom ook heus wel op ouderwetse DOS-manier doen. Maar er is ook voldoende reden tot feestvieren, als de pessimisten gelijk krijgen in hun bewering, dat het negativisme bij de jeugd steeds meer hoogtij zal gaan vieren en zij niet meer bij opbouwend werk te bepalen zouden zijn.

Nu ik behoor gelukkig niet tot die pessimisten en zie de jeugd van heden - dus ook onze DOS-jeugd - door een andere bril. En ik vraag mij wel eens af, of onze aanpassing aan deze moderne tijd ook wel steeds de juiste is en wij niet te veel in ons eigen conservatieve hokje blijven zitten en teveel met de gedachte leven - als wij niet meer aan het roer zitten, dan zal het wel hard bergafwaarts gaan - Ach ik heb het al eens vaker gesteld, dat m. i. de jeugd van heden, excessen daar gelaten, niet slechter is dan vroeger. Het grote verschil is, dat zij moeilijker bij één onderwerp te bepalen zijn, omdat er nu veel meer uitwijk- en recreatiemogelijkheden aanwezig zijn dan vroeger en de portemonnee wat dikker is. Was in onze tijd het weer zodanig, dat het zaterdag dubieus was of er zondags wel gespeeld zou kunnen worden, dan had je danig de pest in. Je leefde naar de wedstrijd zondag toe, omdat het één van de weinige recreatiemogelijkheden was, waarin je je kon afreageren. Dit is nu echter wel verleden tijd, want een verregende zondag komt nu maar al te vaak van pas.

Maar ik blijf van mening, dat als wij de jeugd van nu ergens voor gewonnen hebben, ze zich niet minder intensief inzet. Wij zien dat gelukkig ook in eigen kring. Door de bovengenoemde grotere uitwijkmogelijkheden mochten ze misschien op tijd en plaats een klein duwtje in de rug hebben in de in onze ogen goede richting. Dit duwtje zullen ze geregeld krijgen, omdat wij ons in de gelukkige omstandigheid bevinden, dat bij zeer vele leden, de clubactiviteiten niet ophouden bij het beëindigen van de sportieve loopbaan en afvloeiing van kader bij ons slechts zeer geleidelijk plaats vindt, waardoor steeds ervaring kan worden overgedragen.

Nee ik zie de naaste toekomst van onze vereniging niet somber in temeer daar er steeds meer vrije tijd ter beschikking komt, waarvan ook wij de vruchten zullen kunnen plukken.

Een zeer voorname vereiste zal echter wel zijn, dat de vriendenband, die de jaren door bij ons de boventoon gevoerd heeft, de boventoon zal blijven voeren, waardoor het prettig is bij ons te spelen. Dan - ja dan - zal het waarachtig wel gaan.

Uw Ere-voorzitter

Staannd v.l.n.r. Jan Everink - L.H. Elbrink† - Frits Roering - Lu Dijkstra - Gerrit Berfelo - Lambert Huckriede - Herman Vije - Lambert Reimerink - H. Veen.
Zittend v.l.n.r. Dora Pennink - Riek Geerdink - Corrie van Dolder - Elly Buursink - Rine Huckriede - Jo de Ruig - Fenny Huuskes.

mijmeringen

Daar werd me dan gevraagd om iets te schrijven voor het jubileum-nummer ter gelegenheid van het 60-jarig bestaan van ons "Good old DOS" en me daarbij te richten op zo ongeveer de periode 1940-1955.

Wat ga je doen. Je gaat zitten mijmeren. Een aantal herinneringen komt boven, maar je realiseert je meteen, dat het niet eenvoudig is, de dingen netjes op een rijtje te zetten. Daartoe zal ik dan ook geen poging wagen en slechts een aantal gedachten, die opkomen, aan het papier toevertrouwen.

Wat hebben we gespeeld. Goed en natuurlijk ook wel eens slecht. Ik zie nog het jeugdige eerste twaalftal zo omstreeks 1950. DOS leverde een compleet vak voor het Overijssels en Oostelijk twaalftal. Na een wedstrijd in Zutphen tegen ZKC, het was bijzonder warm, doken onze dames in de IJssel en kwamen er even later als verzopen katjes weer uit.

Van veld hebben we ook nog al eens moeten wisselen. Speelden we eerst op het ovale veld van het Van Heekpark, daarna trokken we naar het Schreuserve. We hadden daar bepaald geen prachtige grasmat. De zelfwerkzaamheid bestond toen ook al bij DOS en de kale plekken onder de korven werden geplaveid met sintels. Ook van het Schreuserve moesten we weer verdwijnen en al kwamen toen al de plannen voor een prachtige (de huidige) accommodatie in zicht, toch hebben we ons nog, ik dacht 1 à 2 jaar moeten behelpen met een tijdelijke oplossing bij de Gemeentereiniging.

Ik zie nu het Binnenhof op de televisie en dat wekt herinneringen op aan een geweldige tocht naar Den Haag om Holland-België te zien. We hebben wel plezier gehad. Op de terugweg werd een bepaalde mop, door een bepaalde heer aan een beperkt groepje verteld. Enfin, U begrijpt, dat ik de inhoud nu nog niet aan het papier kan toevertrouwen.

Bestuursvergaderingen werden per toerbeurt bij de bestuursleden thuis gehouden. Enkele jaren hadden we een bestuurslid, dat bij zijn huwelijk halverwege Haaksbergen ging wonen. Het Bestuur toog per bus naar de vergadering, wist de eerste keer niet, waar uit te stappen en kwam prompt in Haaksbergen terecht.

Trouwen was in die jaren ook aan de orde van de dag. Hoeveel bruiloften werden er wel bezocht. Ja, en dan komt het logische vervolg van het verhaal. Er werden kindertjes geboren, hetgeen weer leidde tot het sjuouwen door de stad met grote krentenweggens.

Die moesten nat gemaakt worden en dan werd er weer een feest gebouwd. Ik herinner me nu ook één geval van jong geluk, waar ze geen krentenbrood lustten.

In deze jaren werden ook de eerste stappen gezet, om te komen tot een andere opzet van de competitie. De strijd om een Oostelijke eerste klasse te bereiken in plaats van een Overijsselse en een Gelderse eerste klasse. Wat is daar wat over gepraat en vergaderd.

1950 - 40-jarig jubileum - Toon Hermans. Enkele woorden, maar wat een herinnering voor degenen, die er bij geweest zijn. Eén van de hoogtepunten uit onze historie.

Het is duidelijk, dat dit artikeltje onmogelijk lang gaat worden, als ik op deze wijze doorga, hetgeen niet de bedoeling is. Achteraf ben ik eigenlijk wel gelukkig met het verzoek om een artikel. Ik werd gedwongen te gaan mijmeren en dat heeft mij gewoon een prettige avond bezorgd. Een avondvol met herinneringen, waarbij je dan weer eens realiseert, dat DOS toch wel een stuk in je leven geweest is, waar je met groot genoegen op terugziet.

Ik hoop, dat de huidige jongere generatie zich de waarde van een goed verenigingsleven bewust is. Vriendschap en clubliefde zijn belangrijke zaken.

Bij de gelukwensen voor Bestuur en Vereniging met dit jubileum wil ik graag uiting geven aan mijn grote respect voor wat ouderen, die nog steeds hun krachten aan de vereniging geven, zoals ik regelmatig in de DOS-editie kan constateren.

Assen, september 1970.

W. H. Buursink

DOS 2 kampioen
1950 : 40-jarig jubileum

1925 : Onze eerste adspiranten

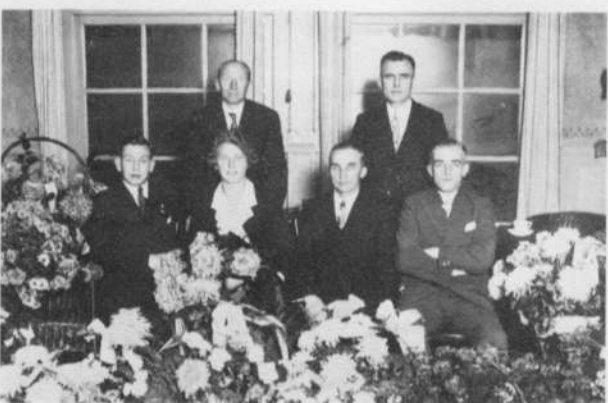
1930 : Wat een publiek

1928 : Nääs-series

1930 : DOS-Het Zuiden om landstitel

1930 : 20-jarig jubileum

1930 : De hele club bijeen

1930 : Kampioen

Kent U ze in midi-tenu ?

1938 : De Heer J. Aikes 25 jaar voorzitter

1942 : Kampioen

1932 : Om het Oostelijk kampioenschap

1932 : Spelmoment tegen Nääs

1945 : Overhandiging voorzittershamer

1932 : DOS-Deetos om landstitel

1945 : 35-jarig jubileum

1910 - 1970

Als we de kranten naslaan van 13 oktober 1910 dan kunnen we een heel ander tijdsbeeld constateren dan het huidige. Dat zal niemand verwonderen. Het is zestig jaar geleden en van onze vereniging kan alleen mej T. Hölscher er van meepraten. Oktober 1910 - Enschede telt 34.297 inwoners - en de plaatselijke krant verschijnt alleen op dinsdag, donderdag en zaterdag. Foto's waren er in die tijd nog niet, ook de grote schreeuwende krantenkoppen ontbraken.

Enschede had de grote eer, dat er reeds in 1906 iemand in de gelegenheid was om met het korfbalspel kennis te maken. Dit had tot gevolg dat werd opgericht E. K. C. (Enschedese Korfbal Club). In 1907 kwam Wilhelmina tot stand, maar ook deze vereniging verdween van het toneel. De heer Aikes richtte in het voorjaar van 1910 in Enschede een openluchtspelcursus op, waar o. a. ook korfbal werd beoefend. Dit had tot gevolg, dat enige onderwijzers en onderwijzeressen, waaronder de heer Aikes, op 13 oktober de Openluchtspelclub "DOS" oprichtte. Dit geschiedde in hotel Industrie met twintig aanwezigen waarbij tevens het Huishoudelijk Reglement werd vastgesteld.

Als voorzitter werd gekozen de heer C. F. M. Glas, terwijl de heer H. van Belkum als secretaris fungeerde. Waar thans de Hogere Textielschool staat, was vroeger het spelterrein - weide - van DOS.

Bij het kiezen van een clubkostuum zijn "moordende - discussies" gevoerd. Uiteindelijk werd gekozen een wit shirt met groene kraag en manchetten. Dit heeft niet lang stand gehouden want in 1912 besloot men het tegenwoordige kostuum te kiezen. De eerste wedstrijd werd gespeeld tegen O. S. V. uit Oldenzaal en met 3-0 gewonnen. De return-match leverde een 9-3 zege op.

DOS sloot zich in 1911 als éénling in het Oosten aan bij de N. K. B. Door genoemde bond werd in 1912 een propaganda-competitie ingesteld, met behalve DOS nog twee verenigingen. Wij werden toen voor het eerst kampioen. De eerste kampioensmedaille werd ontvangen, waarbij men tevens als geschenk kreeg een blauw-witte vlag en een eigen clublied. Dichter en componist van het clublied was de heer A. F. Baarslag. In het seizoen 1912-1913 had DOS nog maar twintig leden en het

scheen alsof zij spoedig te gronde zou gaan. Maar gelukkig nam in september 1913 de heer J. Aikes de voorzittershamer ter hand, welke hij naar later bleek 25 jaar zou hanteren.

Tijdens het eerste lustrum in 1915 telde DOS 32 leden en 14 junioren. Na tien jaren begon eindelijk voor DOS de zon te schijnen.

Het afdelingskampioenschap werd voor het eerst behaald in 1920. Daar er in die tijd geen sterke tegenstanders waren wist men deze titel zes jaar ongeslagen te veroveren. De eerste vijf keer wist men ook het kampioenschap van het gehele Oosten te behalen.

Vervolgens kwam er een inzinking, doch aan onze junioren was het te danken dat in 1930 met een verjongde ploeg de titel weer werd veroverd. Vanaf 1932 werd DOS weer vier achtereenvolgende jaren afdelings- en Oostelijk kampioen.

Tweemaal heeft DOS dicht bij de kampioenstitel van Nederland gestaan. De eerste keer verloren we in Arnhem een beslissingswedstrijd met 2-1 van D. T. V. uit Amsterdam, later behaalde Deetos een zeer geflatteerde zege van 2-0 in de tweede beslissingswedstrijd. In deze periode leverde DOS twee mensen af aan het Nederlands twaalftal. Eerst droeg mevrouw A. Koers - Reijs het oranje shirt, later kwam de beurt aan de heer G. Berfelo. Ook de lagere twaalftallen leverden uitstekende prestaties. Zij wisten diverse keren het kampioenschap te veroveren.

In haar zestig-jarig bestaan heeft DOS slechts zes voorzitters gekend. Wel een bewijs dat de mensen met de hamer erg honkvast waren. Als praeses traden op de heren :

1910 - 1911 : A. Glas
1911 - 1913 : A. Baarslag
1913 - 1939 : J. Aikes
1939 - 1946 : H. Berfelo
1946 - 1968 : H. Vije
1968 - 1970 : H. Nijsink
1970 - ??? : H. Berfelo

Na de vele successen op het groene veld kwam er in januari nog een groot succes. De DOS-editie werd geboren, terwijl een jaar later het blad een keurig jasje werd aangemeten. Jammerlijk is dit omslag nu verdwenen, maar zoals het zich nu laat aanzien zal de editie er spoedig weer met een omslag uitzien.

We zijn - voor wat de geschiedenis van DOS betreft - thans gekomen aan de oorlogsjaren. Nederland werd bezet door de Duitsers en zoals met veel zaken het geval was moest ook de korfbalwereld "omgebouwd" worden. Vanaf medio 1943 tot aan de bevrijding kwam er toen niet veel meer van korfbal. De animo verslapte begrijpelijkerwijs. Kortom het verenigingsleven kwam nagenoeg tot stilstand.

Verhuizingen heeft onze vereniging meer meegemaakt dan hun lief was. Van de Stadsweide naar het terrein bij het pompstation, vandaar naar het G. J. van Heekpark, vervolgens na de oorlog naar het Schreurserve. Hier werd door de leden zelf een terrein in orde gemaakt. Toen het verkleden in autobussen ging vervelen, zette men er een kleedgebouw neer van plm. 6000 gulden. Ook dit duurde niet lang, want de gemeente joeg DOS van het Schreurserve en dat betekende voor de vereniging een behoorlijke strop.

De voetbalvereniging UDI fungeerde nu als helper in de nood, door hun oefenterrein aan te bieden. Maar in september 1954 gebeurde het dan eindelijk. DOS kreeg haar eigen "home" op Het Diekman.

1954 : Opening Diekman-complex

1963 : DOS-Rigtersbleek

Op 10 oktober 1943 kreeg onze vereniging een enorme klap te verwerken. De heer J. Aikes en zijn echtgenote werden - nadat zij van een wedstrijd van DOS op het Rigtersbleek-terrein huiswaarts keerden - in het portiek van hun woning getroffen door een bom en op ruwe wijze uit het leven weggerukt. De heer J. Aikes heeft 25 jaar de leiding gehad en heeft altijd een vooraanstaande rol in onze vereniging gespeeld. Hij heeft DOS de weg gewezen naar grote successen. Hij was een bezielend leider, vele jaren lang, die bij zijn aftreden tot ere-voorzitter werd benoemd.

Na de bevrijding werd met wisselend succes gespeeld in de Oostelijke eerste klasse. In 1961 - 1963 en 1965 wist men te promoveren naar de hoofdklasse, maar telkens weer kon men zich niet handhaven. Bijzonder spijtig was het dat ons eerste in ons jubileumjaar moest degradëren. Hoe DOS er nu voor staat? Er zijn plm. 200 leden, waaruit vier senioren-, twee junioren-, drie adspiranten en één pupil-len twaalfal zijn gerecruteerd. In de eerste drie teams zitten uitsluitend jeugdige, soms zeer jeugdige spelers. Momenteel wordt er de laatste tijd hard gewerkt om de overgangsklasse weer in te stappen.

Dit laatste is de wens van de gehele vereniging. Volgend jaar "moet" DOS weer in de overgangsklasse spelen.

DOS-praalgewagen

1961 : Kampioen in Borne

1960 : Bestuur 50-jarig jubileum

1963 : Kampioen in Arnhem

1960 : Dames bieden vlag aan

1965 : DOS 2 kampioen

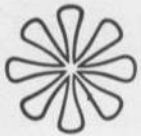
1961 : Drie Afrika-gangers

1965 : Beslissingswedstrijd DOS-Stânfries

1932 : DOS - Deetos 4-2

1946 : Overijssels twaalftal

1932
Westerkwartier - DOS

1960 - 1965

Ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van DOS schreef de heer Lenderink van de O. K. B. onder meer in zijn jubileum-artikel, dat hij verwachtte dat DOS in de competitie 1960-1961 een goede gooi zou doen naar het Hoofdklasserschap.

Welnu het vlaggeschip van onze vereniging werd inderdaad kampioen van de Eerste Klasse Oost tegen Groen-Zwart in Borne en promoveerde toen naar de Hoofdklasse A.

Ik was ook zo gelukkig om destijds in het eerste twaalfstal te spelen en graag wil ik nog wat herinneringen ophalen uit de jaren 1960-1965, waarin wij driemaal kampioen werden en promoveerden naar de hoogste klasse.

Helaas hebben wij ons daar niet kunnen handhaven en telkens was degradatie onvermijdelijk. Maar toch geloof ik dat ook alle andere spelers van ons eerste de mooiste herinneringen hebben aan die jaren waarin wij onze krachten maten met alle grote tegenstanders o. a. Rohda, Blauw-Wit, Luto, Ons Eibernest, Westerkwartier etc. Dit waren wellicht de verenigingen waartegen wij het meest opzagen alleen al, omdat daar spelers van naam in speelden zoals Van Lunteren, Van Pareen, Van Rhee, Munnikes, Pouw en nog vele anderen. Dit waren de zware kluijjes voor onze heren.

Wij als dames maakten ons al de hele week zenuwachtig als we wisten dat we tegen Tini Dieterman, Loes Wals, Noortje ten Wolde, Lucy v. d. Bijl-Gerritsen of een van de andere "grootheden" uit de korfballerij kwamen te staan.

Natuurlijk waren de andere hoofdklasse - wedstrijden ook geen peuleschilletje en elke week opnieuw was er weer een zware wedstrijd voor de boeg. Vooral ook de wedstrijden tegen de andere "provincialen" Wordt Kwiek en later Stânfries waren nooit gemakkelijk.

Als wij per bus de tocht naar het Westen weer aflegden, dan was elk der spelers met zijn gedachten al bezig met de wedstrijd. Onderweg werd dan vaak gestopt voor een kopje koffie in Hoevelaken, maar sommigen waren zo zenuwachtig dat ze zelfs de koffie niet door de keel konden krijgen. Gebak lustten wij er dan meestal ook niet bij op de heenweg.

Maar als de wedstrijd eenmaal begonnen was, dan verdwenen de zenuwen al gauw en streden wij met zijn twaalfen voor een zo goed mogelijk resultaat. En als de wedstrijd verloren ging en we hadden ons best gedaan, welnu dan is het toch geen schande om van een betere tegenstander te verliezen? De stemming in de bus op de terugweg was dan ook altijd prima.

Af en toe behaalden wij ook echt nog wel successen in de Hoofdklasse en een der mooiste herinneringen vond ik persoonlijk wel de overwinning die wij behaalden tegen Luto op ons eigen veld.

Van te voren was afgesproken dat een onzer Jannen zou proberen om Rinus Munnikes in bedwang te houden omdat hem dat al eens eerder gelukt was. Bij het beginsignaal treuzelden wij dus zo lang mogelijk met het opstellen en dachten dat Luto wel een vaste opstelling zou hebben en dat wij ons daarbij konden aanpassen. Maar nee, Luto treuzelde ook. Kennelijk wilde Munnikes niet nog eens zijn krachten meten met die bepaalde speler.

Munnikes en zijn drie vakgenoten kwamen toen, nadat wij ons opgesteld hadden, in het middenvak hetgeen zeer ongewoon was. Wij kwamen voor met 2-0 en later zelfs met 4-0. Toen kwam Munnikes voor de korf en goed bewaakt door een andere Jan wilde het hem niet lukken en zo wonnen wij deze wedstrijd met 4-0. Het twaalfstal is in al die jaren maar heel weinig veranderd.

In 1961 werden we kampioen met de volgende ploeg: Mini Zweers, Jansje Niekamp, Corrie Oosterveld, Gerrie Kolk, Alie Scholten en ikzelf en de heren Kees Klein (aanvoerder) Jan Berfelo, Frans Hartman, Johan Wemmenhoven, Ben Huisman en Jan Vos.

Twee jaar later werden we kampioen met ditzelfde twaalfstal, alleen had Riki v. d. Graaf de plaats ingenomen van Mini Hartman-Zweers. Ook in 1965 was het twaalfstal nog nagenoeg hetzelfde. Bij de heren had Frans Hartman inmiddels zijn plaats afgestaan aan de jongere Jan Verbeek en bij de dames waren Jansje en Corrie inmiddels getrouwd en wegens gezinsuitbreiding waren zij vervangen door Grietje Grebel en Janny Krabshuis. In 1965 behaalden wij een dubbelkampioenschap, ons Tweede werd namelijk ook kampioen op dezelfde dag als DOS-Eén.

Aan zo'n dag waarop een kampioenschap wordt behaald denk je dan ook altijd met veel plezier terug. Nog maar al te goed weet ik, dat we na het behalen van het kampioenschap (in 1961) rond reden door Enschede in landauwers voorafgegaan door een muziekkorps. Bij het kampioenschap van 1963 waren de bussen versierd met spandoeken en spelers en supporters maakten per bus een tocht door de binnenstad en wederom voorop een Enschede's muziekkorps. Het kampioenschapsdiner en de kampioensfeesten waren altijd weer even gezellig.

In de tussenliggende jaren kwamen wij uit in de Eerste Klasse Oost en later in de Overgangsklasse. De wedstrijden tegen stadgenoten Nääs en Rigtersbleek waren ook vaak vol spanning en velen zullen zich deze wedstrijden nog herinneren. Het enthousiasme langs de lijn was dan vaak even groot als in het veld. Eén keer werd er zelfs van een paraplu gebruik gemaakt om de supporters van onze tegenstanders van het lijf te houden. Ook namen wij regelmatig deel aan tournooien, zowel in het Oosten als in alle andere delen van het land o. a. bij Stânfries - P. S. V. en het Zilveren Munttoernooi in Amsterdam. Maar behalve mooie herinneringen aan de wedstrijden zijn er ook nog vele andere mooie momenten die nog in mijn geheugen liggen, namelijk het kamperen in Ommen en het kamperen met een groepje DOS-'ers aan de Edersee.

Verder denk ik ook nog altijd met plezier terug aan de Blauw-Wit Pinksterkampen en aan het weekend naar Den Haag (Ons Eibernest) en het weekend naar Antwerpen. Vooral het verblijf in de jeugdherberg in Antwerpen ligt me nog goed in het geheugen. In de slaapzaal bleek daar dat

de provincialen (Stânfries - Nääs - DOS) wat korfbalcapaciteiten betreft misschien wel wat achter bleven bij het Westen, maar wat het roeren van de mond betreft spanden wij toen toch beslist de kroon. Wegsluipen midden in de nacht kon een bepaalde Amsterdamse vereniging dan weer beter maar ja, er is toch altijd baas boven baas.

Omdat er zoveel mooie herinneringen zijn aan DOS, is het ook alleen maar fijn wanneer je in je vrije tijd menig uurtje hebt gegeven om een heel klein aandeeltje te leveren in het vele werk dat voor DOS gedaan moest worden en dat je daaraan later ook nog met plezier terug kunt denken. Dat het afscheid van DOS in 1965 bij onze emigratie naar Zuid-Afrika voor zowel Jan als mijzelf alsmede ook voor vele DOS-'ers een zware dobber was zult U dan ook wel begrijpen. Maar wij volgen nog steeds de verrichtingen van ons aller DOS en onze wens is dat DOS terug zal komen naar de hoogste top. Mocht dat in de naaste toekomst nog niet het geval zijn dan zal DOS toch een gezellige vereniging blijven en menigeen zal evenzo vele mooie herinneringen hebben aan DOS als Jan en ik. Voor ons zijn alle mooie herinneringen gewoon te veel om ze neer te schrijven.

Dat er na 1965 zoveel spelers en spelers van DOS naar elders zijn verhuisd was een verlies voor onze vereniging. Hopenlijk blijft ons DOS de eerstkomende jaren voor een dergelijke "grote trek" gespaard en kan er gebouwd worden aan sterke toptwaalfallen.

Dat er nog vele successen voor DOS mogen volgen is de wens van

Annie Vos - Schukkink

In Amsterdam tegen Blauw Wit

hoofdklasser !!

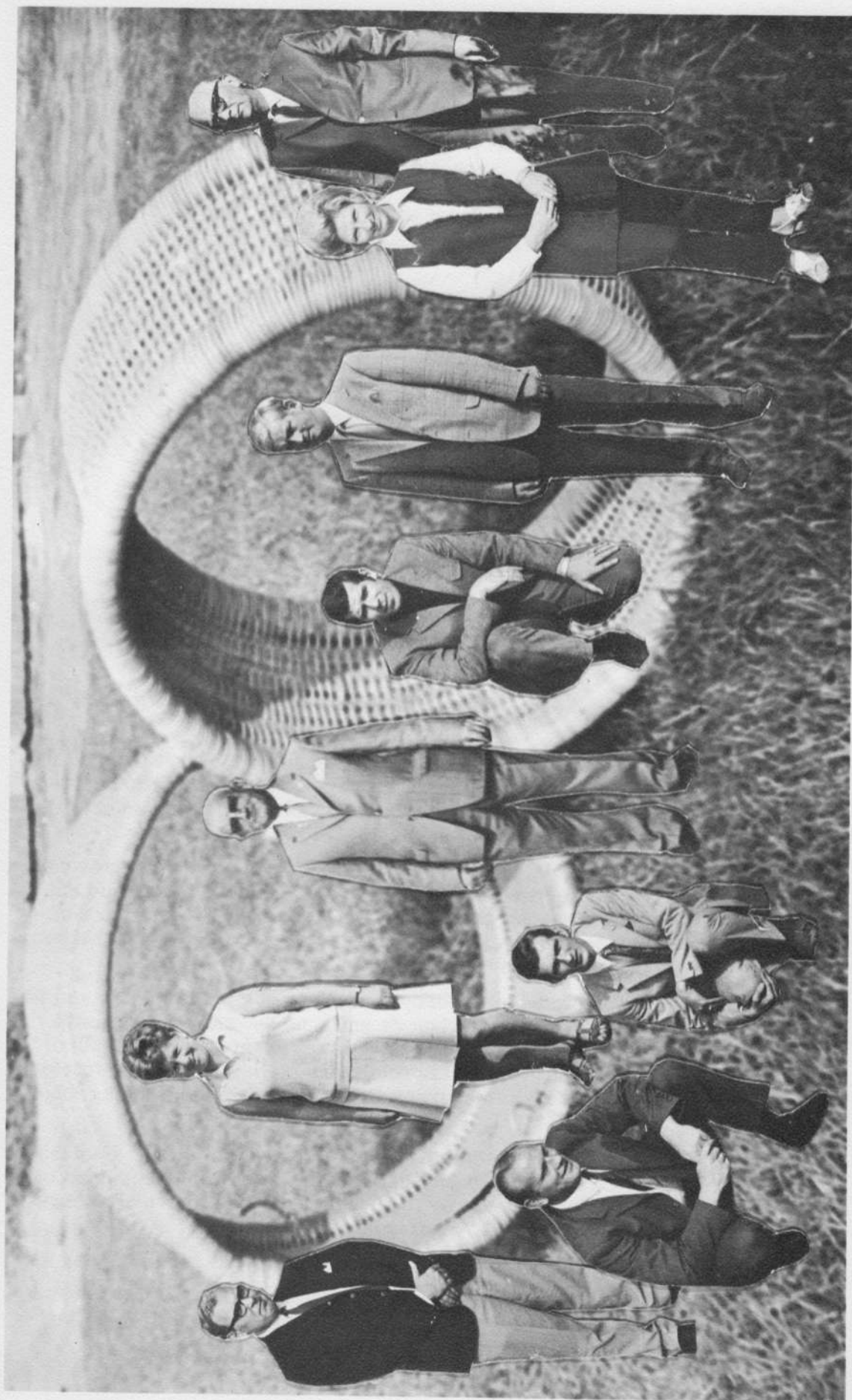

1965 : Rondrit in landauers

hoofdklasser !!

Kent U deze kleintjes ?

Stand v.l.n.r. F. Hartman - Mevr. J. Leeflang - H. Berfelo - W. Berfelo - Mevr. M. Hartman en H. Vije.
Gehurkt v.l.n.r. J. Wemmenhoven - J. Hartman en J. Holter.

slotwoord

Aan het einde van dit jubileumnummer is het onze plicht, degene, die door hun bijdrage hebben meegewerkt aan de totstandkoming van deze jubileum-editie, onze hartelijke dank hiervoor te brengen.

U hebt de gelukwensen en prettige artikelen gelezen van de autoriteiten, officials en onze oudere leden, die aan ons verzoek gehoor gaven. Zeer zeker mogen we een groep eigen aktieve leden niet vergeten. Ook zij hebben vele uren gewerkt aan dit nummer.

Een bijzonder woord van dank is ook op z'n plaats aan de firma A. R. O., voor de grote medewerking en keurige wijze waarop zij het drukwerk verzorgde, aan Dagblad Tubantia voor het beschikbaar stellen van enkele foto's en aan Reklamebureau Reuvekamp, die het omslag maakte.

Nu gaan wij sluiten. Hartelijk dank aan allen, die hebben getracht er een jubileumnummer van te maken, onze vereniging waardig en wij hopen dat deze uitgave een inspiratie voor het 75-jarig bestaan mag zijn.

Dat het "ons" DOS nog vele, vele jaren goed mag gaan is de wens van

De samenstellers :

H. Berfelo
A. Nijenhuis